

43

за ръкава и се отправи към нея. Любопитни минувачи се спираха и гледаха очудено чужденеца, който е спечелил благоволението на прочутата хетера.

Ефросина галено сви алените си устни.

- Аз все очаквам да дойдеш. Кажи, Каламодиос, виждал ли си по-упорито момче на света? А представи си, княже, нощес те сънувах.

Иваница пламна, наведе смутено глава.

- Да. Сънувах, че се разхождаме заедно из кипарисите ^{св} гори край Босфора.

Князът я гледаше със широко разтворени от ужас очи.

- Защо ме гледаш така? Нима не бива и на сън да те виждам?

И тя весело се изсми.

- Сбогом. Тази вечер ще ви очаквам. Канила съм много гости...

Носилката с мъка си проправи път през гъстата навалица, която се бе струпала да види несравнимата хубавица.

Великата черква бе вече почти препълнена.

Когато влязоха вътре, Иваница потрепера от страхотно огромния простор, който бе заключен в тези сводове. Нима човешка ръка е направила това? - се питаше тръпнещ юношата. - И с горчивина си спомни онази малка сграда край брега на Етъра. Но нима българите, в своята бедна, проста черква, по-малко горещо щяха да се молят богу? И все пак, със свято сърце, поразеният юноша гледаше пъстри-те мрамори и стъклени мозайки на стените, огромните ясписови и порфирни колони, ~~обитани с безценни камъни~~, двойните аркади, които се редяха от двете страни, арахангелите изписани в четирите ъгъла, чудната смелост на дъгите, продължаващата се бездна на купола, дръзката лекота на покритите със златна мозайка сводове, сребърните колони около олтара. Сто поликандилона с по двадесет и пет свеци